

Offentliggjort id	:	C-7/24
Procesdokumentnr.	:	1
Registernr.	:	1278628
Indleveret den	:	04/01/2024
Dato for indførsel i registret	:	05/01/2024
Dokumenttype	:	Begæring om præjudiciel afgørelse

	:	Procesdokument
Henvisning til indleveringen via e-Curia	:	DC199219
Dokumentnr.	:	1
Indleveret af	:	Matthiesen Gert Holst (J364671)

RETTE I SVENDBORG KENDELSE

afsagt den 2. januar 2024

Sag BS-8389/2019-SVE

Deutsche Rentenversicherung Nord
(advokat Alexandra Huber)

mod

GJENSIDIGE FORSIKRING, DANSK FILIAL AF GJENSIDIGE FORSIKRING
ASA, NORGE som mandatar for MARIUS PEDERSEN A/S
(advokat Jesper Ravn)

og

Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge
(advokat Jesper Ravn)

og

Sag BS-43074/2018-SVE

BG Verkehr
(advokat Thomas Birch)

mod

Mandatar Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA,
Norge for
MARIUS PEDERSEN A/S
(advokat Jesper Ravn)

Denne afgørelse er truffet af dommer Gert Holst Matthiesen.

Forelæggelseskendelse

INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

1. Sagen drejer sig om, hvorvidt det danske forsikringsselskab, Gjensidige Forsikring A/S, som mandatar for Marius Pedersen A/S, er regrespligtig overfor de tyske offentligretlige pensionsforsikringsselskaber (forpligtede sociale sikringsinstitutioner), BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord, i anledning af, at en tysk statsborger (herefter kaldet "X") afgik ved døden som følge af en arbejdsulykke i Danmark.
2. X var som tysk arbejdstager pensionsforsikret hos de forpligtede sociale sikringsinstitutioner BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord, som i overensstemmelse med tysk ret har udbetalt ydelser til X's enke (herefter kaldet "Y").
3. Retten i Svendborg har i henhold til artikel 267, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) besluttet at anmode EU-Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, således som bestemmelsen er fortolket senest ved EU-Domstolens domme i sagerne C-428/92, *DAK mod Lærerstandens Brandforsikring*, ECLI:EU:C:1994:222, og C-397/96, *Kordel m.fl.*, ECLI:EU:C:1999:432.

SAGENS OMSTÆNDIGHEDER OG FORLØB

4. X var som tysk arbejdstager forpligtet til at være offentligretligt pensionsforsikret hos BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord, der i henhold til den tyske Sozialgesetzbuch sechstes Buch (SGB VI) § 46, stk. 2, er forpligtede til at udbetale ydelser til den sikredes efterlevende. Den offentligretlige pensionsforsikring er en del af det tyske socialsikringsystem og har til formål at sikre arbejdstageres og deres efterlevendes pension.
5. Der er mellem de på den ene side BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord og på den anden side Marius Pedersen A/S og selskabets ansvarsforsikringsselskab, Gjensidige Forsikring, opstået

uenighed om, hvorvidt BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har adgang til regres for udbetalte ydelser til enken Y efter X.

6. Den tyske statsborger, X, kom under arbejde som eksportchauffør for en tysk virksomhed, DS Transport GmbH, til skade, da han den 15. juli 2015 bistod med læsning af varer på sin tysk indregistrerede lastbil på en af Marius Pedersen A/S' forretningsadresser i Danmark. Som følge af kvæstelserne, som X pådrog sig ved skaden, afgik han kort efter ved døden.
7. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i Danmark traf efterfølgende afgørelse om, at dødsulykken ikke giver X's enke, Y, ret til ydelser i henhold til den danske arbejdsskadesikringslov, idet X som anført ovenfor (pkt. 4) var omfattet af den tyske socialsikringsordning.
8. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har efterfølgende X's dødsfald udbetalt ydelser i henhold til tysk lov om socialsikring til X's enke, Y, og er i henhold til tysk ret indtrådt i Y's retsstilling over for den ansvarlige skadevolder.
9. Da Marius Pedersen A/S ved selskabets ansvarsforsikringselskab, Gjensidige Forsikring, har anerkendt at være erstatningspligtig i anledning af X's død den 15. juli 2015, har BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord rejst krav om, at de ydelser, som selskaberne har udbetalt til X's enke skal refunderes af Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring.
10. Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring har afvist at imødekomme regreskravene fra BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord under henvisning til, at national dansk ret ikke hjemler nogen regresret i henseende til de rejste regreskrav, idet der er tale om ydelser, som der ikke kan rejses krav om erstatning for efter dansk ret, og idet X's enke, Y, ifølge Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring må anses for at have haft krav på ydelserne uanset årsagen til X's død.
11. Endvidere har Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring anført, at Y allerede har modtaget forsørgertabserstatning, idet Gjensidige Forsikring har udbetalt forsørgertabserstatning opgjort efter national dansk ret til Y på begæring af Y's advokat. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har heroverfor gjort gældende, at erstatning ikke er udbetalt med frigørende virkning, idet Marius Pedersen A/S og Gjensidige Forsikring ikke var i god tro om BG Verkehrs og Deutsche Rentenversicherung Nord's regreskrav på udbetalingstidspunktet. I forhold til udbetalingen af forsørgertabserstatning til Y fra Gjensidige Forsikring er der enighed

mellem parterne om, at kravet er opgjort og udbetalt i overensstemmelse med nationale, danske erstatningsregler, og at Y ikke kan gøre krav på yderligere erstatning over for Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring efter dansk ret.

12. Henholdsvis den 6. og 12. juli 2018 anlagde BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord retssager imod Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S med påstand om, at Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S skal anerkende at være regrespligtig overfor BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord for de ydelser, BG Verkerh og Deutsche Rentenversicherung Nord i henhold til den tyske, Sozialgesetzbuch sechstes Buch (SGB VI) § 46, stk. 2, er forpligtet til at betale og har betalt til Y.

NATIONALE BESTEMMELSER OG PRAKSIS

Lovbekendtgørelse 2018-08-24 nr. 1070 om erstatningsansvar (erstatningsansvarsloven)

13. Erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1: *"Den, der er erstatningsansvarlig for personskade, skal betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab som følge af skaden, samt en godtgørelse for svie og smerte."*
14. Erstatningsansvarslovens § 13, stk. 1: *"Erstatning for tab af forsørger til ægtefælle eller samlever udgør 30% af den erstatning, som afdøde må antages at ville have opnået ved et fuldstændigt tab af erhvervsevnen, jf. §§ 5-8. Erstatningen udgør dog mindst 644.000 kr., medmindre der foreligger særlige omstændigheder."*
15. Erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1: *"Ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. ..."*
16. Erstatningsansvarslovens § 26a, stk. 1: *"Den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed forvolder en andens død, kan pålægges at betale en godtgørelse til efterlevende, der havde en særlig nær tilknytning til den afdøde."*

Lovbekendtgørelse 2022-08-19 nr. 1186 om arbejdsskadesikring (arbejdsskadesikringsloven)

Arbejdsskadesikringslovens § 19, stk. 1: "Har en arbejdsskade medført døden, har den efterladte ægtefælle ret til ..., hvis ægteskabet var indgået før arbejdsskadens indtræden og samlivet bestod på tidspunktet for tilskadekomnes død. ..."

Arbejdsskadesikringslovens § 20, stk. 1: "Den, der er berettiget til overgangsbeløb efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsørger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterladtes muligheder for at forsørge sig selv, når alder, helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsørgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning."

Stk. 2: "Erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet."

Stk. 3: "Ydelse efter stk. 2 løber uændret i den fastsatte periode, medmindre ydelsen helt eller delvis omsættes til kapitalbeløb eller den berettigede afgår ved døden."

17. Arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1: "Ydelser i henhold til loven kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, Tilskadekomnes eller de efterladtes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov. ..."

Dansk retspraksis

18. Den tidligere gældende artikel 93 i Rådets forordning (EØF) 1408/71 af 14. juni 1971 var genstand for en præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen (dom af 2. juni 1994 i sag nr. C-428/92, DAK, ECLI:EU:C:1994:222) i forbindelse med Østre Landsrets dom U 1995.341 Ø. Det blev i denne sag fastslået, at den danske erstatningsansvarslovs § 17, stk. 1, og § 22, stk. 2, ikke afskærer en udenlandsk social sikringsinstitution i at søge regres for udbetalte sociale sikringsydelse.

19. Højesteret afsagde efterfølgende dommen gengivet i U 2002.573 H. Sagen vedrørte en tysk arbejdsgivers regreskrav for løn under sygdom, helbredsudgifter samt pension udbetalt til en tysk bådsmand, der kom til skade under arbejde i Danmark.

20. Under sagens behandling afviste Højesteret (se U 1999.773 H) at forelægge spørgsmål om fortolkningen af den dagældende artikel 93 (nu artikel 85) for EU-domstolen. Højesteret anførte i præmisserne for kendelsen, at det af EU-domstolens praksis

"fremgår utvetydigt, at artikel 93, stk. 1 i Rådets forordning nr. 1408/71 (artikel 52 i Rådets forordning nr. 3) skal forstås således, at bestemmelsen alene regulerer spørgsmålet om lovvalget vedrørende institutionens ret til regres mod skadevolderen, og at institutionens krav ikke – heller ikke i de tilfælde, hvor det har karakter af et selvstændigt krav, jf. litra b – kan overstige det krav, som skadelidte kunne gøre gældende mod skadevolderen efter reglerne i den lov, som finder anvendelse på forholdet mellem disse, dvs. i almindelighed skadestedets lov."

21. Højesteret henviste i kendelsen bl.a. til EF-domstolens dom i sag nr. C-78/72, *Ster*, ECLI:EU:C:1973:51, hvor Domstolen i præmis 3 havde udtalt, *"at den forpligtede institution kun har et umiddelbart krav mod den ansvarlige tredjemand, hvis modtageren af ydelsen kan kræve skadeserstatning af denne tredjemand på den stats område hvor skaden er indtrådt"*, ligesom det angives, *at institutionen ikke kan "kræve andet af den ansvarlige tredjemand, end skadelidte eller dennes successorer kan gøre krav på"*.

22. Højesteret konkluderede herefter i U 1999.773 H, at det af artikel 93, stk. 1 (nu artikel 85) følger, at arbejdsgivers krav mod ansvarsforsikrings-selskabet ikke kunne overstige det krav, som skadelidte efter dansk ret kunne have gjort gældende mod skadevolderen. Som en direkte konsekvens heraf udtalte Højesteret herefter i U 2002.573 H, at arbejdsgivers krav vedrørende løn og helbredsudgifter var forældet (efter dansk ret), men at der var krav på refusion af arbejdsgivers pensionsudgifter, idet kravet dog ikke kunne overstige, hvad skadelidte efter dansk ret ville have haft krav på.

23. Af nyere dansk retspraksis kan henvises til Østre Landsrets dom af 2. marts 2020 (FED 2020.31 Ø) og Højesterets dom af 8. december 2021 (U 2022.1033 H), der tager stilling til en lignende problemstilling. Sagen vedrørte påkørslen af et tysk ægtepar på en dansk motorvej, hvorved den ene ægtefælle døde og den anden kom til skade.

24. Sagen angik nærmere, om Bundesbahnvermögen – Rechtsfähiges Sondervermögen der Bundesrepublik Deutschland og Krankenversicherung für Bundesbahnbeamten, Bezirksleistung Wuppertal havde krav på, at deres udgifter blev erstattet af skadevolderens forsikringselskab, Codan Forsikring A/S, som anerkendte sit erstatningsansvar.
25. Ifølge Østre Landsret kunne den sociale sikringsinstitutions regreskrav for ydelser betalt i én medlemsstat, på baggrund af en hændelse indtruffet i en anden medlemsstat, ikke overstige det krav, som skadelidte kunne gøre gældende i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat, hvor skaden indtraf.
26. Endvidere anførte Landsretten, at der alene var pligt til at erstatte kravet fra den sociale sikringsinstitution i det omfang, forsikringselskabet, her Codan Forsikring A/S, i medfør af dansk ret ville være forpligtet til at betale tilsvarende erstatningsbeløb til skadelidte.
27. Landsretten forudsatte således, at for at skadelidtes krav kunne kræves erstattet, skulle der foreligge identitet mellem de ydelser, der blev betalt til skadelidte af den forpligtede sociale sikringsinstitution i Tyskland, og det krav, som skadelidte ville kunne kræve erstattet efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden indtraf, dvs. efter dansk ret.
28. Østre Landsrets dom blev anket til Højesteret. I tråd med Landsrettens afgørelse anførte Højesteret i sin dom, at den sociale sikringsinstitutions krav ikke kunne overstige det krav, som skadelidte ville kunne gøre gældende mod skadevolder efter reglerne i den lovgivning, som finder anvendelse på forholdet mellem skadelidte og skadevolder.
29. Højesteret tog ikke stilling til spørgsmålet, om der kunne kræves regres mod Codan Forsikring A/S for enkepensionsydelse og "Sterbegeld" opgjort og udbetalt efter tysk ret, fordi Højesteret under de konkrete omstændigheder fandt, at Codan Forsikring A/S i god tro og med frigørende virkning havde betalt forsørgertabserstatning opgjort efter dansk ret til den i Tyskland bosiddende enke.
30. Højesteret anførte endvidere at det var tilstrækkelig godtgjort, at de udgifter, som Krankenversicherung für Bundesbahnbeamten har afholdt, efter deres karakter var omfattet af udtrykket helbredelsesudgifter og andet tab efter erstatningsansvarslovens § 1.
31. Det bemærkes i øvrigt, at der i sagen var enighed mellem parterne om, at omfanget af erstatningskravet skulle afgøres efter dansk ret, sådan at

kravet ikke kunne overstige kravet som skadelidte efter dansk ret kunne gøre gældende mod skadevolder.

DET EU-RETLIGE GRUNDLAG

32. Den EU-retlige bestemmelse, som denne sag vedrører, er navnlig artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger. Bestemmelsen svarer til artikel 93, stk. 1, i den tidligere gældende forordning, Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 og artikel 52 i Rådets forordning nr. 3 af 25. september 1958.

PARTERNES ANBRINGENDER

33. **BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord** har under sagen gjort gældende, at BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord i henhold til den tyske Sozialgesetzbuch zehntes Buch (SGB X) § 116, stk. 1, er indtrådt i Y's krav mod Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har således et regreskrav mod Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S for de af BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord til Y udbetalte sociale ydelser via subrogation i Y's ret mod Marius Pedersen A/S og Gjensidige Forsikring A/S. Dette er i øvrigt heller ikke bestridt af parterne.
34. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har endvidere gjort gældende, at BG Verkehrs og Deutsche Rentenversicherung Nord's ret til regres mod Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S i henhold til artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 skal afgøres efter den medlemsstats lovgivning, hvor BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord som forpligtede sociale sikringsinstitutioner har hjemsted, dvs., efter tysk ret, og at den danske erstatningsansvarslovs § 17, stk. 1, derfor ikke afskærer BG Verkehrs og Deutsche Rentenversicherung Nord's ret til regres mod Marius Pedersen A/S og Gjensidige Forsikring A/S.
35. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har hertil gjort gældende, at betingelserne for og omfanget af de krav, BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord er indtrådt i, i henhold til artikel 85, stk. 1, ligeledes skal fastsættes efter den medlemsstats lovgivning, hvor BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord som forpligtede sociale sikringsinstitutioner, har hjemsted, dvs., efter tysk ret.

36. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har ydermere gjort gældende, at såfremt omfanget af det krav, som BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har mod Marius Pedersen A/S og Gjensidige Forsikring A/S, skal afgøres efter de materielle regler i den medlemsstat, på hvis område skaden er indtrådt, dvs. efter dansk ret, så afskærer det ikke BG Verkehrs og Deutsche Rentenversicherung Nord's ret til regres mod Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S for de af BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord udbetalte sociale ydelser til Y.
37. Til støtte herfor henviser BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord til den danske Højesterets fortolkning af artikel 93, stk. 1, i den tidligere gældende forordning nr. 1408/71, i dom U 2002.573 H af 19. december 2001.
38. Dommen vedrørte spørgsmålet om, hvilken medlemsstats lovgivning, der skulle anvendes ved afgørelsen af parternes mellemværende og således omfanget af den forpligtede sociale sikringsinstitutions regreskrav mod skadevolder. Højesteret tillagde det væsentlig betydning, at den forpligtede sociale sikringsinstitutions krav beløbsmæssigt ikke kunne overstige det krav, som skadelidte ville kunne kræve i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden indtraf. Højesteret tog derimod ikke stilling til, om den forpligtede sociale sikringsinstitutions krav skulle være identisk eller på anden måde sammenligneligt med det krav, som skadelidte ville have haft krav på efter dansk ret.
39. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har gjort gældende, at artikel 85, stk. 1, skal fortolkes således, at der hverken skal foreligge identitet mellem, eller at de af BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord til enken udbetalte sociale ydelser (enkepension) og det krav, som enken efter dansk lovgivning ville kunne kræve erstattet af skadevolder (godtgørelse for personskade og forsørgertabserstatning), på nogen måde skal være sammenlignelige efter deres karakter med, for at kunne kræves erstattet. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har i den forbindelse gjort gældende, at kravet blot ikke beløbsmæssigt kan overstige det krav som skadelidte ville kunne kræve erstattet i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden indtraf, dvs. efter dansk ret.
40. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har gjort gældende, at fordi den forpligtede sociale sikringsinstitutions indtræden efter artikel 85, stk. 1, skal anerkendes af enhver medlemsstat, vil det være i strid med artikel 85, stk. 1, såfremt en medlemsstat skal anerkende den

forpligtede sociale sikringsinstitutions ret til indtræden, hvis medlemsstaten samtidigt reelt kan forhindre gennemførelsen af kravet. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har gjort gældende, at det ikke har været formålet med bestemmelsen at afskære en forpligtet social sikringsinstitutions krav mod skadevolder på grund af manglende identitet mellem ydelserne, som kan kræves efter henholdsvis den medlemsstats lovgivning, hvor den forpligtede sociale sikringsinstitution har hjemsted og den medlemsstats lovgivning, hvor skaden er indtrådt.

41. BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord har afslutningsvist gjort gældende, at uanset om betingelserne for og omfanget af det krav, BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord er indtrådt i, og som søges erstattet, skal afgøres efter dansk eller tysk ret, så er det ikke en forudsætning for, at Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S er regrespligtig overfor Deutsche Rentenversicherung Nord, at de sociale ydelser, som af BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord er udbetalt til Y, og det krav som Y ville kunne kræve erstattet af Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S i henhold til dansk ret, efter dets karakter, er sammenlignelige. Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S skal derfor erstatte de af BG Verkehr og Deutsche Rentenversicherung Nord til Y udbetalte sociale ydelser.
42. **Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S** har under sagen gjort gældende, at Forordning 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger af 29. april 2004, alene regulerer, hvorvidt sagsøger kan indtræde i den skadelidtes krav, og ikke, hvorvidt der efter danske regler er hjemmel til det af sagsøger rejste regreskrav.
43. Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring A/S har videre gjort gældende, at det afgørende for spørgsmålet om sagsøgers regresret herefter er, om der i henhold til dansk ret tilkommer skadelidte krav på de ydelser, som sagsøger kræver regres for, jf. herved bl.a. Højesterets kendelse i U 1999.773 H, og U 2022.1033 H, og at dette ikke er tilfældet, idet et krav på løbende enkepension efter tysk ret ikke tilsvarende et krav på en kapitaliseret erstatning for tab af forsørger efter dansk ret.
44. Det er gjort gældende, at det fremsatte regreskrav på erstatning for pensionsydelse til afdødes enke må anses for uafhængigt af afdødes dødsfald ved en arbejdsulykke, idet afdødes enke må anses for at have haft krav på ydelserne uanset dødsårsagen.
45. Selvom det af Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring anerkendes, at der principielt består en regresret for tyske sikringsinstitutioner, så er det gjort gældende, at det følger af arbejdsskadesikringslovens (ASL) §

77, stk. 1, 1. pkt., at ydelser i henhold til ASL ikke kan danne grundlag for "regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt" over for afdødes enke. Det følger endvidere af ASL § 77, stk. 1, 2. pkt., at efterladtes (enkens) krav mod den erstatningsansvarlige (her Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring) nedsættes idet omfang, "der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov". Det er derfor gjort gældende, at de sagsøgende sikringsinstitutioners regreskrav må anses for afskåret, når ydelserne må anses for at træde i stedet for ydelser omfattet af ASL § 20 om efterladtes ret til forsørgertabserstatning.

46. Marius Pedersen A/S / Gjensidige Forsikring har endvidere gjort gældende, at dette synspunkt er i overensstemmelse med EFTA domstolens afgørelse i Sag E-11/16, *Mobil Betriebskrankenkasse v Tryg Forsikring*, dom af den 20. juli 2017, hvorefter fremgår, at, at et regreskrav efter Forordningen ikke kan overstige det eller de krav, som skadelidte selv ville kunne gøre gældende mod skadevolder efter skadestedets lov.

BAGGRUNDEN FOR SPØRGSMÅLENE

47. Der er – som udgangspunkt – ikke uenighed om, at en forpligtet social sikringsinstitution i én medlemsstat, i henhold til artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004, har ret til regres mod en ansvarlig skadevolder, på baggrund af en ansvarspådragende hændelse indtruffet i en anden medlemsstat, uanset bestemmelsen i denne anden medlemsstats national ret, her den danske erstatningsansvarslovs § 17, stk. 1.
48. Der er derimod uenighed om, efter hvilken medlemsstats lovgivning omfanget af det krav en forpligtet social sikringsinstitution er indtrådt i, skal afgøres.
49. Der er også uenighed om, at såfremt omfanget af et sådant krav skal afgøres efter de materielle regler i den medlemsstat, hvor skaden indtraf, om den forpligtede sociale sikringsinstitutioners ret til regres forudsætter, at de sociale ydelser, der søges erstattet, efter deres karakter skal være sammenlignelige med de ydelser, som skadelidte ville kunne kræve erstattet i henhold til den medlemsstats lovgivning, hvor skaden indtraf.
50. Der er desuden uenighed om, hvad der i bekræftende fald ligger i betegnelsen, "efter dets karakter" og om dette blot forudsætter, at kravet, der søges erstattet, ikke beløbsmæssigt kan overstige det krav, skadelidte ville kunne kræve erstattet i henhold til den medlemsstats lovgivning, hvor skaden indtraf.

51. Dansk ret har desuden gjort op med karakteren af de erstatningsposter, som en skadelidt eller efterladte til en skadelidt kan rejse krav om som følge af personskade. Erstatningsansvarsloven indeholder således bestemmelser, hvorefter der kan rejses krav om erstatning for andet tab, tabt arbejdsfortjeneste, svie og smerte, varige mén, tab af erhvervsevne, tab af forsørger, overgangsbeløb ved dødsfald samt godtgørelse for tort. De fleste poster er endvidere maksimeret til et nærmere fastsat beløb.
52. Af Arbejdsskadesikringslovens § 77 følger endvidere, at erstatning opgjort efter erstatningsansvarsloven er subsidiær til den erstatning som skadelidte eller efterladte kan kræve sig tillagt efter arbejdsskadesikringsloven, og at arbejdsskadeerstatninger ikke kan danne grundlag for regres mod en erstatningsansvarlig skadevolder.
53. Hverken erstatningsansvarsloven eller arbejdsskadesikringsloven giver en efterladt ret til enkepension af den karakter og på den måde, der følger af den tyske Sozialgesetzbuch sechstes Buch (SGB VI) §§ 64-65. Det er således ikke uden videre muligt at skabe identitet mellem den regressøgende sociale sikringsinstitutions krav om erstatning og den eller de tilsvarende poster i erstatningsansvarsloven eller arbejdsskadesikringsloven.
54. I konsekvens heraf er det heller ikke uden videre muligt at udlede, om og i bekræftende fald i hvilken udstrækning et regreskrav for udgifter afholdt af den sociale sikringsinstitution kan gennemføres over for den ansvarlige skadevolder.
55. Der foreligger en begrænset praksis fra EU-Domstolen om, hvorledes artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 skal fortolkes i forhold til omfanget af det krav, en forpligtet social sikringsinstitution kan indtræde i og kræve erstattet af en ansvarlige skadevolder, jf. bl.a. sag C-397/96, *Kordel m.fl.*, ECLI:EU:C:1999:432, og sag C-428/92, *DAK*, ECLI:EU:C:1994:222.
56. EU-Domstolen har i sin praksis, senest i sag C-397/96, *Kordel m.fl.*, fastslået, at den dagældende artikel 93, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) 1408/71 af 14. juni 1971 skal fortolkes således, at både betingelserne for og omfanget af det krav, en forpligtet social sikringsinstitution i forordningens forstand har over for den person, der er ansvarlig for en skade, som er indtrådt på en anden medlemsstats område, og som har ført til udbetaling af sociale ydelser, skal fastlægges efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor institutionen har hjemsted.

57. Endvidere har EU-Domstolen i sag C-428/92, *DAK*, ECLI:EU:C:1994:222, ligeledes anerkendt, at både betingelserne for og omfanget af det krav, en social sikringsinstitution i forordningens forstand har over for den person, der er ansvarlig for en skade, som er indtrådt på en anden medlemsstats område, og som har ført til udbetaling af sociale sikringsydelse, fastlægges efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor institutionen har hjemsted.
58. Det ses imidlertid at være uafklaret i Domstolens praksis, om de materielle regler i den medlemsstats lovgivning, hvor skaden indtraf, kan begrænse den forpligtede sociale sikringsinstitutions regreskrav i tilfælde af, at de sociale sikringsydelse, der søges erstattet, ikke er identiske eller i hvert fald efter dets karakter ikke er sammenlignelige med det krav, som skadelidte ville kunne kræve erstattet i henhold til disse materielle regler.

Konklusion

Retten i Svendborg, som i denne sag er 1. instans, finder på den anførte baggrund, at der er behov for at forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen som nedenfor bestemt.

Retten i Svendborg anmoder EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Skal artikel 85, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger forstås således, at det er en forudsætning for den forpligtede institutions regreskrav efter bestemmelsen, at der i medlemsstaten, hvor skaden er sket, er hjemmel til den type erstatning eller godtgørelse, som der fremsættes regreskrav for, eller tilsvarende ydelse, som en følge af den hændelse som skadevolder er erstatningsansvarlig for efter skadestedets lov?

Den 2. januar 2024

Gert Holst Matthiesen

